

Uchwała nr 1/2020 z dnia 14 grudnia 2020 roku
w sprawie wystąpienia do Rady Dyscypliny Naukowej Filozofia
Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie
z wnioskiem o nadanie dr Dominice Dzwonkowskiej
stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych
w dyscyplinie naukowej filozofia
podjęta przez komisję habilitacyjną powołaną przez
Radę Dyscypliny Naukowej Filozofia UKSW w Warszawie

Powołana w dniu 14 września 2020 r. przez Radę Dyscypliny Naukowej Filozofia Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, na podstawie art. 221 ust. 5 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym oraz § 36 ust. 1 p. 3 Statutu Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie oraz § 6 Uchwały Nr 200/2019 Senatu Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie z dnia 23 października 2019 r. w sprawie sposobu postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego w Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, komisja habilitacyjna do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego doktora, działała w składzie:

osoby wyznaczone przez Radę Doskonałości Naukowej:

- prof. dr hab. Jacek Wojtysiak – przewodniczący
- dr hab. Marcin Jaranowski – recenzent
- dr hab. Piotr Duchliński – recenzent
- dr hab. Zbigniew Wróblewski – recenzent

osoby wyznaczone przez Radę Dyscypliny Naukowej Filozofia UKSW w Warszawie:

- dr hab. Adam Świeżyński – sekretarz
- dr hab. Andrzej Kobylński – członek komisji
- dr hab. Helena Ciążęła – recenzent

Działając na podstawie:

1. Ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2018 poz. 1669, z późn. zm.),
2. Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. z dnia 30 stycznia 2018 r. poz. 261),
3. Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 20 września 2018 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych (Dz.U. 2018 poz. 1818),
4. Uchwały Nr 200/2019 Senatu Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie z dnia 23 października 2019 r. w sprawie sposobu postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego w Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie,

komisja habilitacyjna wzięła pod uwagę:

1. osiągnięcia naukowe, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2a Ustawy;
2. aktywność naukową habilitantki realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej (por. art. 219 pkt. 3 Ustawy);
3. współpracę z otoczeniem społecznym i gospodarczym;
4. wskaźniki naukometryczne;
5. wynik kolokwium habilitacyjnego (por. art. 221 pkt. 9 Ustawy).

Podstawą oceny dokonań wymienionych w pkt. 1-5 były:

1. Monografia pod tytułem: *Etyka cnót środowiskowych*, Wydawnictwo Naukowe UKSW w Warszawie, Warszawa 2019, ss. 370.
2. Sporządzony przez habilitantkę autoreferat i zestawiony przez nią wykaz publikacji i pozostałych form aktywności naukowej, współpracy z otoczeniem społecznym i gospodarczym oraz wskaźników naukometrycznych (wraz z dostarczoną dokumentacją).
3. Sporządzone przez recenzentów oceny osiągnięć.
4. Dyskusja członków komisji habilitacyjnej po kolokwium habilitacyjnym.

UCHWAŁA

Biorąc pod uwagę osiągnięcia habilitantki, przedstawione przez recenzentów opinie, przebieg kolokwium, a także przeprowadzoną dyskusję, Komisja podjęła uchwałę o wystąpieniu do Rady Dyscypliny Naukowej Filozofia Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie z wnioskiem o nadanie:

doktor Dominice Dzwonkowskiej stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie naukowej filozofia

Uchwała zapadła następującym stosunkiem głosów:

- za nadaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego (TAK) – głosów: 7
- przeciw – (NIE) – głosów: 0
- WSTRZYMUJĄCYCH SIĘ – głosów: 0

W posiedzeniu Komisji brało udział siedmiu członków Komisji.

Głosowanie zgodnie z art. 222 ust. 10 ustawy miało charakter jawny.

Podpis przewodniczącego komisji

.....

Podpis sekretarza komisji

UZASADNIENIE

1. Informacje ogólne

Dr Dominika Dzwonkowska urodziła się w 1981 roku. Ukończyła z wyróżnieniem studia magisterskie na kierunku Filozofia oraz, także z wyróżnieniem, studia magisterskie na kierunku Ochrona Środowiska, oba na WFCh UKSW w Warszawie. W 2011 roku uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie filozofii na WFCh UKSW w Warszawie. Ponadto ukończyła studia podyplomowe *Informatyka i zarządzanie w ochronie środowiska* na Politechnice Warszawskiej. Od 2008 roku jest zatrudniona na WFCh UKSW w Warszawie na stanowiskach asystenta, a następnie adiunkta, najpierw w Instytucie Ekologii i Bioetyki, a następnie w Instytucie Filozofii.

2. Główne osiągnięcie habilitacyjne

Głównym osiągnięciem naukowym przedstawionym w ramach postępowania habilitacyjnego jest monografia pt. *Etyka cnót środowiskowych*, Wydawnictwo Naukowe UKSW w Warszawie, Warszawa 2019, ss. 370. Publikacja posiada recenzentów wydawniczych, którymi są: prof. dr hab. Andrzej Kiepas, dr hab. Ryszard Wiśniewski.

Ocena recenzentów:

Recenzenci powołani przez Centralną Komisję ds. Tytułów i Stopni przedstawili w recenzjach swoją ocenę wspomnianego głównego osiągnięcia naukowego habilitantki.

Dr hab. Helena Ciążela uznała, że zarówno pod względem merytorycznym, jak i pod względem poziomu warsztatu naukowego praca nie budzi zastrzeżeń, które mogłyby podważyć jej znaczenie jako oryginalnego dokonania stanowiącego twórczy wkład w rozwój dyscypliny filozofii. Niewątpliwym walorem pracy jest podjęcie zagadnienia etycznych przesłanek aktywności w obszarze walki o ochronę środowiska naturalnego, choć habilitantka nie w pełni klarownie uzasadniła swój wybór. Publikację cechuje konsekwentna logika dookreśleń i doprecyzowań. Dzięki temu praca stanowi „zarówno solidną dawkę informacji o samym zjawisku, jak i wprowadzeni zostajemy we właściwy mu ruch myśli” (s. 2). Należy zauważyć, że

autorka stosuje niekiedy pewne uproszczenia, np. gdy sprowadza kwestię zagrożenia ekologicznego do psychologicznych mechanizmów heurystyki strachu. Ponadto, w perspektywie najnowszych publikacji na temat kryzysu ekologicznego, można odnieść wrażenie, że propozycja pozytywnej etyki cnót środowiskowych podąża wbrew dominującym tendencjom w rozwoju debaty publicznej. Jednak „To, że Autorka realizuje kantowski wzorzec ‘filozofii szkolnej’ nie oznacza, że nie rozwija dyscypliny ani nie wytwarza na jej gruncie nowych wartości” (s. 8). W konkluzji recenzji zostało stwierdzone, że główne osiągnięcie naukowe habilitantki jest oryginalnym ujęciem podjętej przez nią problematyki i stanowi istotny wkład w rozwój dyscypliny filozofii.

Dr hab. Piotr Duchliński stwierdził, że monografia habilitantki jest pierwszą tego typu pracą w polskiej literaturze przedmiotu, która zawiera całościowe i kompleksowe opracowanie etyki cnót środowiskowych w odniesieniu do problematyki ochrony środowiska naturalnego. „Autorka recenzowanej pozycji zwraca uwagę na nader ważną problematykę, związaną z ochroną środowiska naturalnego. Sięgnięcie po etykę cnót w celu opisu i wyjaśnienia współczesnych dylematów związanych z ochroną środowiska naturalnego uważam za heurystycznie interesujące” (s. 3). Za istotny walor monografii recenzent uznał krytyczny sposób badania problematyki współczesnej etyki cnót środowiskowych. Na podkreślenie zasługuje umiejętność dyskusji i krytycznej oceny różnych koncepcji etyki środowiskowej. Ponadto zaletą pracy jest odpowiedzialny, wyważony krytycyzm. Najważniejszym walorem, który bezwzględnie decyduje o tym, że monografia dr Dzwonkowskiej wnosi istotny wkład do etyki środowiskowej, jest wypracowana przez habilitantkę autorska koncepcja etyki cnót środowiskowych. Dodatkowo należy zauważyć, że praktyczny wymiar etyki cnót środowiskowych jest bardzo ważny i dobrze, że dr Dzwonkowska zwraca na niego uwagę, pokazując, że nie jest to jakiś problem abstrakcyjny, ale że rozstrzygnięcia filozoficzne powinny mieć przełożenie na edukację i decyzje polityczne, od których w dużym stopniu zależy prawna ochrona środowiska naturalnego. Praca dr Dzwonkowskiej, w ocenie recenzenta, ma charakter erudycyjny. „Czytając ją nabieramy stopniowego przekonania, że jej Autorka jest wszechstronną badaczką, która swobodnie porusza się po bardzo szerokim obszarze zagadnień problemowych, związanych nie tylko z etyką środowiskową, zwłaszcza jeśli uwzględnimy Jej całościowy dorobek” (s. 6). Recenzent wskazał także na słabości monografii, do których zaliczył m.in. brak pogłębionego opracowania koncepcji natury ludzkiej. Inny zarzut dotyczy ograniczenia praktycznego wymiaru etyki tylko do kwestii

edukacji. „Dr Dzwonkowska przedstawiła pewną prototeorię etyki cnót środowiskowych, ale nie pokazała jak ona pracuje w praktyce; jak za pomocą konceptualnych narzędzi tej etyki można by rozstrzygać konkretne dylematy moralne związane z ochroną środowiska naturalnego” (s. 7-8). Formułując uwagi krytyczne recenzent nie podważył jednak ogólnej pozytywnej oceny monografii, uznając, że mamy do czynienia z autorską, ambitną i erudycyjną monografią, której autorka chciała przedstawić określone rozwiązanie problemu badawczego. „Pomimo uwag krytycznych stwierdzam, że choć dr Dominika Dzwonkowska nie dokonała rewolucji w etyce cnót środowiskowych, to jednak nowatorstwo jej propozycji polega na nowym sposobie połączenia pewnych tez przedmiotowych występujących w różnych koncepcjach etyki środowiskowej. Wszak nowatorstwo w humanistyce nie polega na stworzeniu jakiejś oryginalnej idei, ale przeważnie na dostrzeżeniu jakiegoś problemu obecnego w innych teoriach (którego przeważnie inni nie dostrzegają) i zaproponowaniu nowej reinterpretacji teoretyczno-praktycznej” (s. 9-10).

Dr hab. Marcin Jaranowski stwierdził w swojej recenzji, że przedłożona rozprawa habilitacyjna jest efektem imponującej pracy nad nieznanym szerzej w naszym kraju kierunkiem rozwoju współczesnej etyki cnót. „Książka bez wątpienia stanowi cenny wkład w polską etykę, przede wszystkim udostępniając krytyczne opracowanie etyki cnót środowiskowych, ale także dokonując systematycznego wprowadzenia do samego tematu współczesnej etyki cnót (...)” (s. 2). Zdaniem recenzenta propozycja autorskiej wersji etyki cnót środowiskowych, określonej jako uniwersalistyczna, pozytywna i praktyczna, stanowi ostateczny dowód zdolności habilitantki do samodzielnego wkładu w rozwój współczesnej gałęzi etyki, a ponadto zdolności wyciągania wniosków z niedoskonałości analizowanych koncepcji, a także jej szczerzej wiary w możliwość wykorzystania zasobów intelektualnych etyki do realizacji celów pozanaukowych, związanych z ochroną środowiska. Za szczególną zaletę podejścia autorki do tematu w monografii habilitacyjnej recenzent uznał to, że nie popada ona w eliminacjonizm, cechujący stanowiska Anscombe czy MacIntyre’a, a więc w przekonanie, że należy w ogóle porzucić etykę zasad, zastępując ją całkowicie etyką cnót. Recenzent zasygnalizował drobne zastrzeżenia warsztatowe, m.in. sposób korzystania ze źródeł. Sformułował także uwagi z perspektywy kontynentalnej filozofii moralności oraz wskazał na problem strategii argumentacji w obronie etyki cnót i na ograniczenia ujęcia dyspozycyjnego. W konkluzji recenzji stwierdził, że mamy do czynienia z pracą obszerną, rzetelną, pionierską i zaangażowaną, miejscami oryginalną, która z pewnością

przyczynia się do wzbogacenia myśli etycznej w Polsce. Uznał, że osiągnięcie naukowe jest wystarczającą podstawą do uzyskania przez kandydatkę stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie filozofii.

Dr hab. Zbigniew Wróblewski stwierdził w recenzji, że generalna ocena głównego osiągnięcia naukowego jest bardzo pozytywna. Habilitantka podjęła się ambitnego celu badawczego, którego realizacja zaowocowała dobrze napisaną i przemyślaną rozprawą na doniosły naukowo i społecznie problem. Recenzent zauważył, że w drugiej części monografii nie mamy, wbrew deklaracjom autorki, przedstawionej typologii koncepcji etyki cnót środowiskowych, ale wykaz trzech najważniejszych koncepcji, choć trafnie wybranych. Dostrzegł także, iż jednostronne wyakcentowanie przez autorkę „wad” ekologii strachu doprowadziło do uproszczonego obrazu tzw. „ekologii lęku”. Zdaniem recenzenta habilitantka przykładła niekiedy zbyt dużą wagę do analiz językowych, których rozmiar przysłała wątek główny. Należy podkreślić, że koncepcja etyki cnót środowiskowych zaproponowana przez autorkę monografii osnuta jest wokół trzech nierozpoznanych dotąd własności cnót: uniwersalnego, pozytywnego i praktycznego charakteru cnoty. Każdy z tych elementów jest precyzyjnie definiowany i dostosowany do kontekstu ekologicznego (cnoty środowiskowe). W ramach nowej koncepcji sformułowano także postulat rozwijania praktyki ekologicznej, opartej na cnotach, w formie odpowiedniej edukacji moralnej. W podsumowaniu recenzent stwierdził, że „habilitantka wprowadziła do polskiej dyskusji ekologicznej świeży powiew nowych argumentów, innych punktów widzenia, nowego uporządkowania zastanych stanowisk i dyskusji” (s. 9).

3. Aktywność naukowa:

Ad. 1. – autorstwo lub współautorstwo monografii naukowych.

Do oceny komisji przedstawiono jedną monografię pr. *Filozofia a nauki przyrodnicze – analiza koncepcji Stanisława Kamińskiego i Kazimierza Klósaka*, Wydawnictwo Naukowe UKSW w Warszawie, Warszawa 2014.

Ad. 2. – autorstwo lub współautorstwo rozdziałów w monografiach naukowych.

Do oceny przedstawiono: 4 rozdziały w monografiach opublikowane przed uzyskaniem stopnia doktora oraz 12 rozdziałów w monografiach opublikowane po uzyskaniu stopnia doktora, w tym 1 rozdział opublikowany za granicą w monografii w j. angielskim.

Ad. 3. – członkostwo w redakcjach naukowych monografii.

Do oceny zgłoszono 1 członkostwo przed uzyskaniem stopnia doktora oraz 2 członkostwa po uzyskaniu stopnia doktora, w tym jedno dotyczące tomu czasopisma wydanego w j. angielskim.

Ad. 4 – autorstwo artykułów w czasopismach naukowych.

Do oceny przedstawiono: 1 artykuł opublikowany przed uzyskaniem stopnia doktora oraz 15 artykułów opublikowanych po uzyskaniu stopnia doktora, w tym 4 artykuły opublikowane w j. angielskim.

Ad. 5 – wystąpienia na krajowych lub międzynarodowych konferencjach naukowych.

Do oceny zgłoszono 5 wystąpień przed uzyskaniem stopnia doktora oraz 57 wystąpień po uzyskaniu stopnia doktora, w tym poza UKSW m.in.: 12 na konferencjach międzynarodowych, 6 wykładów na uczelniach zagranicznych, 1 wystąpienie na konferencji międzynarodowej w sesji plenarnej na zaproszenie organizatorów.

Ad. 6 – udział w komitetach organizacyjnych i naukowych konferencji krajowych lub międzynarodowych.

Do oceny przestawiono 4 udziały w komitetach organizacyjnych konferencji o zasięgu krajowym oraz 1 udział w Komitecie organizacyjnym konferencji o zasięgu międzynarodowym.

Ad. 7 – uczestnictwo w pracach zespołów badawczych realizujących projekty finansowe w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych.

Do oceny przedstawiono: 16 udziałów w realizacji projektów, w tym 1 udział w charakterze kierownika projektu (NCN) oraz 3 udziały w projektach zagranicznych.

Ad. 8 – członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych.

Do oceny przestawiono 2 członkostwa, w tym 1 członkostwo w towarzystwie naukowym o zasięgu światowym.

Ad. 9. – informacja o odbytych stażach w instytucjach naukowych.

Do oceny przedstawiono 11 staży i pobyków naukowych, w tym 6 odbytych w instytucjach zagranicznych.

Ad. 10. – członkostwo w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism.

Do oceny przedstawiono 1 członkostwo w okresie przed uzyskaniem stopnia doktora oraz 2 członkostwa po uzyskaniu stopnia doktora.

Ad. 11. – recenzowane prace naukowe.

Do oceny przedstawiono informację o 22 recenzjach prac naukowych, w tym 13 w j. angielskim.

Ad. 12. – uczestnictwo w programach europejskich lub innych programach międzynarodowych.
Do oceny przedstawiono 4 uczestnictwa.

Ocena recenzentów:

Dr hab. Helena Ciężela uznała, że dr Dzwonkowska jest niezwykle aktywnym naukowcem, biorącym udział w wielu projektach naukowych realizowanych w różnych jednostkach. Dowodzi to niezwyklej sprawności i sprawczości w tym obszarze aktywności naukowej. Recenzentka zwrócił także uwagę na umiejętność nawiązywania przez habilitantkę kontaktów naukowych z badaczami krajowymi i zagranicznymi. W konkluzji stwierdziła, że „inne osiągnięcia naukowo-badawcze (...) są znacznym wkładem Autorki w rozwój filozofii, spełniając, wraz z pozostałą aktywnością, w tym organizacyjną, ustawowe wymogi stanowiące podstawę ubiegania się o stopień doktora habilitowanego (...)” (s. 10).

Dr hab. Piotr Duchliński określił dorobek naukowy habilitantki jako zróżnicowany i wielowątkowy. Dr Dzwonkowska podejmuje szereg różnych problemów badawczych, które nie ograniczają się tylko do etyki cnót środowiskowych. Ilościowo jest on imponujący, a jakościowo wystarczający dla uzasadnienia, że kandydatka cały czas prowadzi twórcze badania naukowe, w których podejmuje nowe zagadnienia mające istotny wkład w uprawianą przez nią dyscyplinę badawczą. Ponadto recenzent zauważył, że w niektórych artykułach i rozdziałach zamieszczonych w monografiach, jak np. tych, które dotyczą filozofii klasycznej i dyskutowanej przez jej zwolenników relacji do nauk przyrodniczych, autorka ogranicza się do streszczenia poglądów skądinąd znanych, a w tekstach tych zdecydowanie brakuje krytycznego ustosunkowania się do referowanych zagadnień. W konkluzji recenzent stwierdził jednoznacznie, że całościowo wzięty dorobek naukowy, dydaktyczny oraz popularyzatorski dr Dzwonkowskiej bezwzględnie stanowi znaczący wkład w rozwój filozofii w Polsce. W sposób szczególny przyczynia się do istotnego rozwoju etyki środowiska naturalnego. „(...) jednoznacznie stwierdzam, że dr Dominika Dzwonkowska wykazała się znaczącą aktywnością dydaktyczną, organizacyjną, a także popularyzatorską. Na podkreślenie zasługuje także Jej współpraca międzynarodowa z różnymi ośrodkami naukowo-badawczymi” (s. 15).

Dr hab. Marcin Jaranowski stwierdził w recenzji, że wysoko należy ocenić dorobek naukowy habilitantki i jej aktywność naukową. Dr Dzwonkowska odgrywa rolę podwójnej pośredniczki: z jednej strony wprowadza koncepcje z zakresu etyki cnót środowiskowych do etyki polskiej, z

drugiej promuje polską etykę środowiskową wśród czytelników anglojęzycznych. W jego opinii poziom merytoryczny tekstów napisanych w ocenianym czasie jest zbliżony do poziomu zaprezentowanego w monografii habilitacyjnej, a ich liczba jest w pełni zadowalająca i dobrze rokuje na przyszłość, gdy chodzi o dalszą pracę naukową habilitantki. Udokumentowana aktywność naukowa jest w jego ocenie wystarczającą podstawą do uzyskania przez dr Dzwonkowską stopnia doktora habilitowanego.

Dr hab. Zbigniew Wróblewski, oceniając dorobek naukowy habilitantki, stwierdził, że jest on pod względem ilościowym i jakościowym na wysokim poziomie. Dostrzegł także, iż wybór tematów filozoficznych nie był przypadkowy, ale oznacza konsekwentnie realizowany program systematycznego opracowania kilku kwestii filozoficznych, które zostały włączone do najważniejszego osiągnięcia naukowego. Zatem filozoficzny projekt był budowany przez dłuższy czas, co widać w spójności tematycznej oraz argumentacyjnej całego dorobku. Aktywność naukowa habilitantki recenzent ocenił jako bardzo bogatą i zróżnicowaną. Uznał, że jej realizowanie wymaga wybitnych zdolności organizacyjnych, poświęcenia wielu godzin pracy, przekraczających znacznie wymiary etatu oraz pasji badawczej. W opinii recenzenta aktywność naukowa kandydatki spełnia warunki stawiane przez Ustawę.

6. Współpraca z otoczeniem społecznym i gospodarczym:

Ad. 1. – współpraca z sektorem gospodarczym.

Do oceny przedstawiono 2 formy współpracy.

Ad. 2. – udział w zespołach eksperckich lub konkursowych.

Do oceny przedstawiono 1 udział w zespole konkursowym.

Ocena recenzentów:

Dr hab. Helena Ciężela stwierdziła w recenzji, że dr Dzwonkowska współpracowała owocnie z otoczeniem społecznym i gospodarczym.

Dr hab. Piotr Duchliński, oceniając współpracę habilitantki z otoczeniem społecznym i gospodarczym, stwierdził, że bierze ona aktywny udział w różnych programach edukacyjnych, angażuje się w działalność popularyzującą problemy ekologiczne, bywała częstym gościem różnych programów radiowych, w których miała okazję prezentować swoje poglądy w zakresie ekologii i ochrony środowiska naturalnego. Ponadto opublikowała kilkanaście artykułów

popularnonaukowych z zakresu ochrony środowiska naturalnego. Prowadziła także szkolenia edukacyjne, których celem było podnoszenie świadomości i kompetencji ekologicznych. Wykazuje się również aktywnością na polu współpracy z interesariuszami zewnętrznymi, o czym świadczy prowadzenie szkolenia z zakresu praktycznej ochrony środowiska dla Basell Orlen.

Dr hab. Zbigniew Wróblewski stwierdził, że habilitantka może się poszczycić bogatą działalnością popularyzatorską w mediach, szkołach, a także organizacją kampanii edukacyjnych w obszarze edukacji ekologicznej, etyki ochrony zwierząt i in.

7. Wskaźniki naukometryczne:

Ad. 1 – punktacja Impact Factor.

3,215

Ad. 2. – liczba cytowani publikacji.

19 (wg Publish or Perish)

Ad. 3. Indeks Hirscha.

2 (wg Publish or Perish)

Ad. 4. Liczba punktów MNiSW.

482 pkt.

Ocena recenzentów:

Dr hab. Helena Ciążela uznała, że wskaźniki naukometryczne osiągnięte przez habilitantkę dowodzą jej znacznej aktywności badawczej, dostrzeżonej przez środowisko naukowe krajowe i zagraniczne.

Dr hab. Piotr Duchliński stwierdził, że uzyskanie przez habilitantkę 482 punktów zgodnie z danymi MNiSW jest wynikiem imponującym.

W konkluzjach swoich recenzji wszyscy recenzenci uznali, że dr Dzwonkowska posiada w dorobku osiągnięcia naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny filozofii oraz wykazała się istotną aktywnością naukową w więcej niż jednej instytucji naukowej, w tym także gdy chodzi o instytucje zagraniczne.

Sprawozdanie z przebiegu posiedzenia komisji habilitacyjnej

Posiedzenie komisji habilitacyjnej obejmowało następujące części: 1) kolokwium habilitacyjne z udziałem kandydatki; 2) dyskusję członków komisji nad przebiegiem kolokwium habilitacyjnego; 3) dyskusję nad dorobkiem naukowym i aktywnością naukową kandydatki oraz nad wnioskiem o nadanie jej stopnia doktora habilitowanego; 4) głosowanie nad uchwałą o wystąpieniu do Rady Dyscypliny Naukowej Filozofia UKSW w Warszawie z wnioskiem o nadanie dr Dominice Dzwonkowskiej stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia.

Posiedzenie komisji rozpoczął przewodniczący komisji, który powitał członków komisji uczestniczących w posiedzeniu oraz habilitantkę.

1) Sprawozdanie z przebiegu kolokwium habilitacyjnego dr Dominiki Dzwonkowskiej

Kolokwium habilitacyjne rozpoczął przewodniczący komisji. Następnie sekretarz komisji krótko zaprezentował sylwetkę naukową habilitantki. W dalszej części przewodniczący komisji poprosił habilitantkę o przedstawienie głównego osiągnięcia naukowego. Dr Dominika Dzwonkowska zaprezentowała swoje osiągnięcie naukowe, omawiając główne tezy i wnioski zawarte w monografii *Etyka cnót środowiskowych*.

W dalszej kolejności rozpoczęto zadawanie pytań habilitantce przez członków komisji, na które kandydatka udzieliła odpowiedzi.

Dr hab. Helena Ciążela: *Od momentu złożenia monografii „Etyka cnót środowiskowych” do druku ukazało się szereg raportów i diagnoz, które ukazują przeobrażenie perspektyw związanych ze zmianami klimatycznymi na Ziemi. Czy wobec tego oceny zamieszczone w monografii na temat tzw. „ekologii lęku” pozostają aktualne, czy też należy dokonać ich korekty, a jeśli tak, to jakiej?*

Dr Dominika Dzwonkowska: *Uważam, że teza postawiona w monografii na temat lęku jako czynnika, który nie wpływa pozytywnie na przemiany w świadomości i działaniach człowieka wobec zagrożeń ekologicznych, pozostaje wciąż aktualna. Potwierdzają to wyniki badań psychologów środowiskowych. Mam jednocześnie świadomość, że takie twierdzenie jest często kwestionowane, ale uważam, iż tzw. „ekologia lęku” jest odpowiednia raczej dla polityków i innych osób zarządzających społecznościami ludzkimi. Natomiast w przypadku indywidualnych*

osób, które nie ponoszą instytucjonalnej odpowiedzialności za działania podejmowane na rzecz ochrony klimatu, strategia generowania lęku nie sprawdza się jako narzędzie motywujące ludzi do określonych działań ekologicznych. Może co najwyżej pełnić rolę informacyjną, dostarczającą danych na temat aktualnego stanu środowiska.

Dr hab. Andrzej Kobyliński: Projekt etyki cnót środowiskowych ma charakter otwarty, dynamiczny. Habilitantka będzie go z pewnością rozwijać w ramach swoich dalszych badań naukowych. Jaką rolę w doskonaleniu tego projektu powinien odegrać problem różnicy ontologicznej istniejącej między człowiekiem a środowiskiem naturalnym? Ronald Sandler zwraca uwagę na kategorię analogii w kontekście strategii poszerzania tradycyjnych cnót interpersonalnych. Egzemplifikacją takiej strategii jest stosunek badaczy do cnoty przyjaźni. Według Arystotelesa istotą tej cnoty jest wzajemność. Środowisko naturalne nie posiada zdolności psychicznych, dlatego nie można mówić o relacji wzajemności między człowiekiem a środowiskiem naturalnym na wzór wzajemności istniejącej w relacjach międzyludzkich. W konsekwencji Sandler twierdzi, że o cnotcie przyjaźni w relacji człowieka do przyrody można mówić jedynie w sposób analogiczny. Jaką rolę powinna odgrywać kategoria analogii w dalszych badaniach naukowych dotyczących doskonalenia projektu etyki cnót środowiskowych?

Dr Dominika Dzwonkowska: W moim ujęciu tego zagadnienia różnice ontologiczne mają zasadnicze znaczenie, ale antropocentryzm ontologiczny nie upoważnia nas do bezwzględnego wykorzystywania np. świata zwierząt. Jako podmioty moralne mamy określone obowiązki wobec środowiska. Dlatego nie chcę nadmiernie akcentować tej różnicy, choć uznaję ją. Zwracam raczej uwagę na element troski człowieka o środowisko. Jednocześnie nie uznaję zrównywania człowieka i zwierząt, np. na gruncie przyjaźni, co jest proponowane w literaturze. Przyjaźń między ludźmi jest czymś innym niż przyjaźń człowieka ze światem zwierząt.

Dr hab. Piotr Duchliński: Jak habilitantka rozumie problem natury ludzkiej i jak wiąże koncepcję natury ludzkiej z etyką cnót? A ponadto, jakie znaczenie ma w zaproponowanej koncepcji sprawczość podmiotu?

Dr Dominika Dzwonkowska: Mam świadomość, że niektóre uwagi dotyczące natury człowieka poczynione w monografii wymagają głębszego uzasadnienia. Przyjmuję m.in. założenie o stałości i niezmienności natury człowieka mimo wszelkich różnic kulturowych. Dotyczy to także stałych dyspozycji moralnych. Uwzględniam także czynniki determinujące człowieka od strony jego natury i od strony kultury. Natomiast jeśli chodzi o sprawczość, to poświęciłam jej stosunkowo

mało miejsca w swojej książce, ale wspominam o koncepcji umiejętności środowiskowych, która wiąże się ze sprawczością, gdyż dotyczy umiejętnego i skutecznego działania w świecie.

Dr hab. Piotr Duchliński: *Czy habilitantka byłaby skłonna rozwinąć lub zmodyfikować koncepcję podmiotu moralnego w ujęciu Tadeusza Ślipki, który także miał koncepcję etyki środowiskowej?*

Dr Dominika Dzwonkowska: *Uważam, że byłoby to możliwe i interesujące z powodu dobrego doprecyzowania teoretycznego jego koncepcji. Tego elementu brakuje wielu współczesnym koncepcjom proponowanym w literaturze zagranicznej. Niewątpliwie zaletą propozycji etycznej autorstwa T. Ślipki jest jej solidna podbudowa metafizyczna i antropologiczna. Jestem więc otwarta na tę propozycję, także z racji mojego ukształtowania filozoficznego w duchu filozofii klasycznej. Wiem także, że były już podejmowane próby adaptacji wspomnianej koncepcji do zagadnień etyki środowiskowej.*

Dr hab. Marcin Jaranowski: *Ponownie chciałbym dopytać o kwestię lęku. Czy rzeczywiście można skutecznie bronić twierdzenia, że bodźce negatywne nie mają mocy popychającej ludzi do działania? Czy jednak nie jest tak, że bliskie i konkretne niebezpieczeństwo uruchamia w nas reakcję prowadząca do podjęcia określonego działania obronnego? Chodzi mi oczywiście o kontekst sytuacji zagrożeń ekologicznych.*

Dr Dominika Dzwonkowska: *Zagrożenie środowiskowe jest zagrożeniem trwałym i przerastającym możliwości pojedynczego człowieka. Dlatego w przeciwieństwie do sytuacji chwilowego i nagłego zagrożenia, na które zwykle szybko reagujemy, w przypadku zagrożeń o skali ekologicznej lęk przed nimi nie jest sprawczy w znaczeniu uaktywnienia odpowiedniej reakcji ze strony jednostki. Problem niefunkcjonalności lęku dotyczy więc sytuacji, które osiągają wymiar kryzysu ekologicznego i ujawniają naszą jednostkową bezradność wobec nich.*

Dr hab. Marcin Jaranowski: *Proszę o wyjaśnienie relacji logicznej między pojęciem wartości i pojęciem cnoty.*

Dr Dominika Dzwonkowska: *Przyjmuję, że wartości są ideałem moralnym, do którego dążymy poprzez sprawności moralne. Cnoty stanowią więc sposób ich realizacji.*

Dr hab. Marcin Jaranowski: *Czy pojawiające się w monografii określenie niekorzystnej zmiany warunków życia na Ziemi, uniemożliwiającej człowiekowi przystosowanie się do nich, jako groźby zniszczenia przez człowieka Ziemi jako planety, nie jest niefortunne? Czy nie jest to kolejny wyraz antropocentryzmu?*

Dr Dominika Dzwonkowska: *W swojej monografii staram się raczej przewycięzać skrajny*

antropocentryzm. Dlatego to sformułowanie należy rozpatrywać i oceniać w szerszym kontekście innych moich wypowiedzi zawartych w monografii.

Dr hab. Marcin Jaranowski: *Dlaczego bohater ekologiczny miałby być konkurencyjny wobec innych wzorów osobowych ukształtowanych w naszej kulturze?*

Dr Dominika Dzwonkowska: *Nie mam pewności, czy bohater ekologiczny może stać się skuteczną konkurencją dla innych współczesnych bohaterów kreowanych w kulturze masowej. Może być to trudne, jeśli weźmie się pod uwagę, że większość wykreowanych bohaterów to bohaterowie negatywni. Pozytywny przekaz, w tym ten o wydzwieku ekologicznym, może okazać się mało atrakcyjny, zwłaszcza w zestawieniu z wzorcami postaci, które raczej coś niszczą i działają spektakularnie destrukcyjnie niż mozolnie tworzą i z wysiłkiem budują.*

Dr hab. Zbigniew Wróblewski: *Nawiązując do etyki narracyjnej, chciałbym zapytać, czy można znaleźć w literaturze przykład bohatera ekologicznego, który mógłby pozytywnie zainspirować innych?*

Dr Dominika Dzwonkowska: *Jako przykład wspomnianego bohatera mogę podać postać Jana Gwalberta Pawlikowskiego, choć niewątpliwie wymagałaby ona umiejętnego spopularyzowania. Jest to myśliciel niedoceniany, a mający wielkie zasługi na polu praktyki ekologicznej. Warto byłoby także zrobić przegląd baśni, mitów i opowieści pod kątem wydobycia z nich postaci mogących stać się pozytywnymi bohaterami ekologicznymi.*

Dr hab. Zbigniew Wróblewski: *Co oznacza uniwersalistyczna, pozytywna i praktyczna koncepcja etyki cnót środowiskowych? Czy może Pani zaproponować inną, bardziej „poręczną” nazwę dla tej koncepcji?*

Dr Dominika Dzwonkowska: *Pewnie najłatwiej byłoby odnieść każdą koncepcję do nazwiska jej autora. W przypadku mojej koncepcji najważniejszym określeniem jest „pozytywna”. Być może dobrym rozwiązaniem byłoby użycie skrótu od pierwszych liter poszczególnych określeń danej koncepcji.*

Dr hab. Adam Świeżyński: *Czy w dyskusjach wokół koncepcji etyki cnót środowiskowych pojawia się kategoria wartości?*

Dr Dominika Dzwonkowska: *Kategoria wartości pojawia się we wspomnianych dyskusjach rzadko, zazwyczaj jako dotycząca wartości wewnętrznej poszczególnych bytów, np. w biocentryzmie.*

Dr hab. Adam Świeżyński: *Czy może Pani wskazać pojęcia filozoficzne, które mogłyby stanowić*

uzupełnienie dyskusji na temat etyki cnót środowiskowych, o którym pisze Pani w swojej monografii, a które formułuje Pani jako postulat?

Dr Dominika Dzwonkowska: Aktualnie trudno jest mi wskazać inne konkretne pojęcia filozoficzne poza wymienionymi w monografii, czyli kompetencją i umiejętnością.

Prof. dr hab. Jacek Wojtysiak: W jaki sposób przekonałaby Pani osobę, która dysponuje klasycznym pojęciem cnót kardynalnych, do tego, że potrzebne jest wprowadzenie dodatkowo cnót środowiskowych i że można je wyprowadzić z cnót kardynalnych (lub potraktować je jako aplikacje cnót kardynalnych)?

Dr Dominika Dzwonkowska: W niektórych ujęciach wskazuje się na cztery podstawowe cnoty środowiskowe, które stanowią w gruncie rzeczy nowe odczytanie cnót kardynalnych. Na przykładzie cnoty umiarkowania można byłoby argumentować, że odpowiada ona na określone wyzwania, przed którymi człowiek staje w trakcie historii swojego życia. W tym przypadku chodziłoby m.in. o zachowanie zasobów dla przyszłych pokoleń. A ponadto praktykowanie umiarkowania pozwala rozwijać się wewnętrznie, to znaczy odpowiednio wartościować to, z czym się stykamy i co mamy do dyspozycji. Chodzi więc o kształtowanie własnego charakteru, opanowania, wstrzeźliwości, które są przydatne w rozmaitych okolicznościach życiowych i nierzadko decydują o poczuciu radości płynącej z życia.

Dr hab. Marcin Jaranowski: Jak odpowiedziałaby Pani na zarzut „niewywrotności” etyki cnót, odporności na wszelką krytykę?

Dr Dominika Dzwonkowska: Zamiast tworzyć katalogi cnót należy raczej dokonywać namysłu i analizy poszczególnych sytuacji o znaczeniu etycznym. Wielość, różnorodność i złożoność sytuacji sprawia, że każdy z potencjalnych katalogów cnót byłby jedynie chwilowym rozwiązaniem. Natomiast uogólnienie cnót w ramach takiego katalogu byłoby mało użyteczne w praktyce.

Po wyczerpaniu wszystkich pytań przewodniczący komisji podziękował habilitantce za obecność i udzielenie odpowiedzi, a następnie poprosił ją o opuszczenie posiedzenia, zamykając kolokwium habilitacyjne.

2) Sprawozdanie z dyskusji nad przebiegiem kolokwium habilitacyjnego

Po opuszczeniu posiedzenia przez habilitantkę odbyła się dyskusja członków komisji nad

odpowiedziami udzielonymi przez habilitantkę.

Dr hab. Helena Ciężela pozytywnie oceniła wypowiedzi dr Dzwonkowskiej, uznając, że otrzymała odpowiedź na zadane przez siebie pytanie.

Dr hab. Andrzej Kobyliński ocenił, że habilitantka, odpowiadając na postawione pytania, używała właściwych pojęć, wypowiadała się precyzyjnie, i uznał, że jest zadowolony z uzyskanych odpowiedzi.

Dr hab. Piotr Duchliński stwierdził, że generalnie pozytywnie ocenia udzielone odpowiedzi. Wskazał też na zalety sposobu udzielania odpowiedzi przez habilitantkę: swoboda wypowiedzi, precyzja sformułowań, tendencja do autokrytyki. Za wady wypowiedzi kandydatki uznał: częściowe udzielenie odpowiedzi na postawione zagadnienia, powtórzenie tez zawartych w rozprawie bez głębszego rozwinięcia i doprecyzowania. Habilitantka, w jego przekonaniu, wykazała się dobrą wiedzą i kompetencjami społecznymi niezbędnymi do prowadzenia dyskusji naukowej.

Dr hab. Marcin Jaranowski ogólnie pozytywnie ocenił odpowiedzi kandydatki, ale jednocześnie uznał, że w przypadku niektórych pytań odpowiedzi nie były w pełni zadowalające. Dotyczy to m.in. odpowiedzi na pytanie dotyczące znaczenia lęku jako czynnika motywującego człowieka do działania oraz odpowiedzi na pytanie o destrukcję planety przez człowieka. Habilitantka powinna brać większą odpowiedzialność za formułowane twierdzenia ogólne, którymi się posługuje.

Dr hab. Zbigniew Wróblewski uznał, że otrzymał odpowiedzi na zadane pytania. Jego zdaniem habilitantka umiejętnie wybroniła się wobec uwag i krytyki zawartych w niektórych pytaniach. Przyjętą przez nią strategię dyskusji należy ocenić pozytywnie.

Dr hab. Adam Świeżyński stwierdził, że część odpowiedzi habilitantki była dość ogólnikowa. Nie potrafiła także wycofać się z twierdzeń, które okazały się trudne bądź niemożliwe do obrony. W jej wypowiedziach zabrakło uwolnienia się od stanowisk zaczerpniętych z literatury i odpowiednio krytycznego odniesienia się do nich. Jednak należy docenić erudycję habilitantki oraz swobodę wypowiedzi, jak również to, że jest w stanie dokonywać namysłu nad zawartym w pytaniu problemem.

Dr hab. Helena Ciężela zwróciła uwagę na to, że etyka zaproponowana przez habilitantkę z natury rzeczy musi być dość ogólna, gdyż nie jest to etyka stosowana. Dlatego trudno uznać zarzut na temat ogólności propozycji habilitantki za uprawniony.

Dr hab. Andrzej Kobyliński zauważył, że kolokwium habilitacyjne dotyczyło jedynie fragmentu obszaru badawczego, którym zajmuje się habilitantka, związanego z głównym osiągnięciem naukowym. Ponadto zwrócił uwagę na to, że zasługą habilitantki jest przeniesienie na grunt polski debaty, która odbywa się w środowisku filozofów amerykańskich. Tym też należy tłumaczyć sposób odpowiedzi i zaprezentowania niektórych kwestii zawartych w pytaniach.

Prof. dr hab. Jacek Wojtysiak stwierdził, że odpowiadając na pytania, kandydatka wykazała się erudycją i dużą sprawnością dialektyczną. Unikała zajęcia jednoznacznego stanowiska („chowając” się za poglądami innych), jednak przy niektórych pytaniach potrafiła wejść w dyskusję i bronić własnych koncepcji.

3) Sprawozdanie z dyskusji członków komisji na temat dorobku naukowego i aktywności naukowej dr Dominiki Dzwonkowskiej oraz nad wnioskiem o nadanie stopnia doktora habilitowanego

Przed rozpoczęciem dyskusji sekretarz komisji przypomniał aktywność naukową i dorobek naukowy habilitantki, prezentując zestawienie dotyczące poszczególnych grup jej osiągnięć naukowych.

Przewodniczący komisji rozpoczął dyskusję i zachęcił członków komisji do wypowiedzi.

Dr hab. Helena Ciążela stwierdziła, że podtrzymuje swoją opinię wyrażoną w recenzji. Uznała, że zarówno aktywność naukowa, jak i główne osiągnięcie habilitacyjne spełniają wymogi Ustawy. Doceniła osiągnięcia naukowe habilitantki i wyraziła opinię, iż dr Dzwonkowska jest przykładem młodego naukowca, który wie, jak realizować cele i zadania stojące przed pracownikiem naukowym. Dlatego powinna uzyskać stopień doktora habilitowanego.

Dr hab. Andrzej Kobyliński również uznał, że kandydatka spełniła wszystkie wymogi przewidziane w prawie, dotyczące uzyskania stopnia doktora habilitowanego. Podkreślił istotny wkład wyników badań habilitantki do dyscypliny oraz to, że swoją aktywność naukową realizowała w różnych ośrodkach naukowych w kraju i za granicą. Dodatkowo podkreślił wartość działalności organizacyjnej kandydatki, w której wykazała się zaawansowanymi kompetencjami, w tym także umiejętność pracy zespołowej, m.in. przy okazji członkostwa w redakcjach czasopism oraz pełnienia funkcji koordynatora programu Erasmus na WFCh UKSW.

Dr hab. Piotr Duchliński stwierdził jednoznacznie, że prowadzone przez habilitantkę badania

naukowe wnoszą istotny wkład w rozwój etyki środowiskowej w Polsce. Autorka zapoznała czytelnika ze stanem badań prowadzonych za granicą. Ponadto przedstawiła własną prototeorię etyki cnót środowiskowych, która jest świadectwem jej samodzielności badawczej i dojrzałości intelektualnej. Walory dorobku przeważają nad jego wadami. Podkreślił, że dr Dzwonkowska prowadziła zaawansowane badania naukowe w ramach współpracy międzynarodowej z ważnymi ośrodkami naukowo-badawczymi. W związku z tym, że habilitantka spełnia wskazane w Ustawie kryteria, wniósł o nadanie jej stopnia naukowego doktora habilitowanego. Uznał także, iż kandydatka swoimi pracami naukowymi będzie owocnie kształtować polskie środowisko ekofilozoficzne.

Dr hab. Marcin Jaranowski zdecydowanie pozytywnie ocenił główne osiągnięcie naukowe habilitantki, a także jej pozostały dorobek naukowy. Habilitantka niejako wprowadziła do filozofii polskiej całą subdyscyplinę etyczną i to nie jedynie w sposób sprawozdawczy, ale z opracowaniem krytycznym. Podkreślił, że dr Dzwonkowska doskonale porusza się w literaturze obcojęzycznej z zakresu realizowanych badań, prezentując podejście analityczne. Cechuje ją podejście niekonfrontacyjne w prowadzeniu dyskusji naukowych, a ponadto zna i sama wskazuje ograniczenia proponowanych przez nią rozwiązań. Wszystkie wymogi ustawowe zostały przez habilitantkę całkowicie spełnione.

Dr hab. Zbigniew Wróblewski zwrócił uwagę na intensywną współpracę kandydatki z różnymi ośrodkami naukowymi i na to, że nie są to kontakty jednorazowe, lecz trwale podtrzymywane. Habilitantka dyskutowała swoje tezy w czasie rozmaitych spotkań naukowych, co umożliwiło wyeliminowanie błędów i braków w jej rozwiązaniach. Wprowadziła do filozofii ekologicznej autentycznie nowe i twórcze elementy.

Dr hab. Adam Świeżyński ocenił, że habilitantka należy do młodego pokolenia badaczy, którzy dobrze wpisali się w aktualne trendy dotyczące sposobu prowadzenia działalności naukowej. Jej aktywność naukowa wykracza daleko poza jeden, macierzysty ośrodek naukowy, także w wymiarze zagranicznym. Wprawdzie w swoim głównym osiągnięciu naukowym autorka nie podjęła problemu rzeczywistych zagrożeń ekologicznych oraz nie przeprowadziła rzetelnej typologii koncepcji omawianych w pracy. Trzeba jednak stwierdzić, że wstępne ustalenia autorki oraz wstępny zarys proponowanej koncepcji stanowią dobry punkt wyjścia do dalszych prac nad jej dopełnieniem. Wskazanie słabości dotąd zaproponowanych ujęć tytułowej problematyki oraz uzasadnienie potrzeby stworzenia koncepcji pozbawionych wspomnianych słabości, a także

wytyczenie perspektywy własnej koncepcji etyki cnót środowiskowych należy uznać za istotny wkład habilitantki do rozwoju dyscypliny.

Prof. dr hab. Jacek Wojtysiak stwierdził, że kandydatka spełnia wszystkie wymogi do uzyskania stopnia doktora habilitowanego. W swym osiągnięciu habilitacyjnym podjęła aktualną i ważną tematykę; potrafiła w nim krytycznie przybliżyć polskiemu czytelnikowi istotną część dyskusji prowadzonych we współczesnej etyce ekologicznej. Jest nowoczesną i aktywną badaczką (granty, kontakty zagraniczne, aktywność konferencyjna itp.). Nie uchyla się od działalności społecznej i popularyzatorskiej. Można śmiało oczekiwać, że po habilitacji przekształci swój program badawczy („prototeorię”) w teorię.

Po zakończeniu dyskusji przewodniczący komisji zarządził głosowanie nad uchwałą o wystąpieniu do Rady Dyscypliny Naukowej Filozofii UKSW w Warszawie z wnioskiem o nadanie dr Dominice Dzwonkowskiej stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia.

Na podstawie recenzji, przebiegu kolokwium habilitacyjnego oraz dyskusji w trakcie posiedzenia komisji habilitacyjnej, powołanej przez Radę Dyscypliny Naukowej Filozofii UKSW w Warszawie w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr Dominiki Dzwonkowskiej, jej członkowie uznali, iż **„posiada w dorobku osiągnięcia naukowe (...), stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny” oraz wykazała się ona „istotną aktywnością naukową (...) w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej”, co oznacza, iż spełnia wymagania sformułowane w art. 219 ust 1 Ustawy, dlatego jednogłośnie podjęli uchwałę o wystąpieniu do Rady Dyscypliny Naukowej Filozofii Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie z wnioskiem o nadanie jej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia.**

Podpis przewodniczącego komisji

.....

Podpis sekretarza komisji

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Adam Kiciński", with a long, sweeping flourish extending to the right.